

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Relata refero

Citation: Wessel, Johan Herman: "Relata refero", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 132. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid77940.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

RELATA REFERO.

☒ Den følgende Historie er sand.
Om du at mene saa er ei kapabel,
Saa viser jeg mig resonabel,
Og ei paabyrder dig at troe, hvad du ei kan.

☒ En æreværdig og bedaget Pater
En Datter havde sig
Paa fire Tusinde Ducater
Riig.
Det er, som Ordinære taler,
En otte Tusinde Rixdaler.
En Officeer, bekiendt for honéte hornme og brav,
Som hende meget lidt i Midler eftergav,
Og uden hendes utrængt kunde leve,
Saae hende, saaret blev. Saa begge bleve.

* 133

☒ Formodentlig ved Hierte-Sympatbie«
Om hvilket Snurrepiberie
Læs i Romaner meere!
Ulykken var, at her den strak sig ei til fleere
End Officeren og den lille Glut;
Thi Præsten absolut
Vil ei sympathisere.
(De fire Tusinde Ducater
Var Skyld, at ovenfor jeg kaldte Manden Pater.)
Omsonst anvendtes Overtalelser
Af Slægtninger paa begge Sider.
Han blev ved sit, af rødt han Hader var.

☒ (Der findes flere Præster hist og her,
Som Officerer ikke lider.
Gud veed, hvad Grund de dertil har.
Men unge Piger de behage,
Saa de derfor hos dem kan fuld Erstatning tage.)

☒ Han havde en Collega,
Hvis Rigdom var hans Alpha og Omega.
Af sine Grunker stolt han var,
Men over alleting af sin Forstand,
(Det skal du gerne see, den er, som ingen har.)
Han maatte, skulde være hendes Mand.
Hun fandt Partiet fælt,
Men blev saa overhængt og truet, skiældt,
At hun forsikrede, at inden otte Dage
Hun skulde en Beslutning tage;
Men hun imidlertid tog den,
At skikke Bud til Officeren hen,
Om Sammenkomst incognitc.
Den nød de i uafbrudt Roe.
Og der blev afgjort i,
Naar den forundte Frist først var forbi,
Hun den nye Frier skulde svare Ja,
Og siden see, hvordan de kom derfra.
Men dette skulde sig betinge forud Bruden,
At første Beiler med til Bryllupet blev buden.
Det strax bevilget blev. Ei Martis Søn er seen,
Før han Bevilgning tager
At vies af, hvad Præst han vil.
Rivalen tog sig ogsaa een*

Kort sagt, nu Bryllupsdagen stunder til.
Da færdig var al Stads og Bryllupssager,
Den Dag brød frem.
Den første Beiler kom, og hused' tvivlsom Frygt,
134 Den sidste glædedes, og troede alt var trygt.
Af Bryllupsgiesterne kun komne vare faa.
Den første (som for Tiden at forslaae)
Den sidste i sit Fag .tiltaler saa
Blandt andet: »jeg har kiendt en eneste, ei flere,
Som kundet har extemporere.
Der mangen er, som De, til Prækestolen fød;
Men denne sieldne Gave aldrig nød.« -
»De saae kun een; i mig den anden see,
Som tale kan extempore !« -
»Om De det giøre kan nu strax, jeg Dem betaler
Tre hundrede Rixdaler.«
Den anden svarede : »ja va !*)
Hvad Tale er det, De befaler?« -
»O ! intet at befale !
Jeg tænker paa, Exempli gratia,
En Brudetale;
Men gjør De mindste Bok i Deres Ritual,
De svarer mig en lige Kapital.
Jeg Jomfruen for Spøg til Brud vil tage.«
Han hende tog.
Rivalen Mynten drog.
Med al Nøiagtighed og mueligste Umage
Han førte Talen ud.
Da den var endt: »Seer, Venner, her min Brud !«
Og hende gav et Kys.
»Nei,« raabte strax den anden Frier, »tys!
Det Spøg er lidt for vidt at drive.« -
»Tør jeg Dem min Bevilgning give?«

⌘ Der blev en fæl Allarm,
Nær revned Taleren af Harm.
Der blev Proces. Ved øverste Instants
Faldt denne Dom:

⌘ Den Brud er hans,
Hvis Vielse saa snart var færdig.
Den Veddeprædikant er Embedet uværdig.

*